

34 KULTUR OG IDEER

– Det er enklere å spille fint på ukulele eller xylofon

FLØYTE: – Blokkfløyten er en helt naturlig og uunnværlig del av livet mitt, sier Caroline Eidsten Dahl. Foto: Anna-Julia Granberg/Blunderbuss

Caroline Eidsten Dahl har nesten 30 fløyter hjemme, og har spilt Titanic-sangen for 1.200 indiske skolebarn. Selv synes hun blokkfløyta er bedre enn sitt rykte.

CAMILLA HELEN HEIERVANG

camilla.heiervang@vl.no

– Hva vil du med musikken din?

– Drømmen er å vekke en følelse hos den som hører på, eller å gi en helt ny opplevelse. Blokkfløyte er jo et litt sært instrument, så jeg vil jo vise frem hvor flott jeg synes det er. Jeg spiller både veldig ny musikk og veldig gammel musikk, og det er viktig for meg å vise at blokkfløyte ikke bare hører hjemme i barokken. At folk kan kjenne at det berører meg, selv om musikken kan være 300 år gammel.

– **Blokkfløyte er et utskjelt instrument, grunnet torturpreget musikkundervisning i skolen. Hvordan er det å være profesjonell blokkfløytist?**

– Det dårlige ryktet har ikke vært noen fordel for oss som har blitt profesjonelle musikere. Du kan få kjøpt en grei blokkfløyte til 100 kroner, men det tar lang tid før det begynner å høres bra ut – tonen er veldig stygg i begynnelsen. Da er det enklere å spille fint på en ukulele eller xylofon. Jeg spiller mange skolekonserter hvert år, da viser vi at blokkfløyte ikke er et amatørinstrument, men at man faktisk kan jobbe som profesjonell blokkfløytist.

– **Hvorfor ville du vie livet ditt til det?**

– Da jeg var 15 dro jeg på master class med en av verdens fremste blokkfløytister, Dan Laurin. Da gikk det liksom opp et lys for meg om at «dette skal jeg jobbe med». Måten han forklarte og formidlet musikken på åpnet nye verdener. Jeg ble mer oppmerksom på alle de forskjellige aspektene i musikken, historien rundt verkene, ulike måter å spille musikken på, og klangene instrumentet kan skape. Jeg tror det var

ÅNDS-VERKSTEDET

Hver uke spør vi aktuelle musikere og komponister hvordan og hvorfor musikken oppstår.

◊ CAROLINE EIDSTEN DAHL

◊ Norsk musiker, født i 1980, oppvokst i Drammen. Bor i Oslo.

◊ Har spilt med ledende ensembler fra inn- og utland som Kremlin chamber orchestra, Det Norske Kammerorkester og Oslo Barokkorkester.

◊ Ga ut *Blockbird* på LAWO Classics i 2014.

◊ Turnerer nå med nordisk barokkmusikk for blokkfløyte fra innspillingen med Ensemble Streithoff som kommer til høsten.

noe med hans klangverden som åpnet seg for meg som gjorde at jeg tenkte at «dette vil jeg lære alt om». Jeg ble ekstremt inspirert.

– **Du har i regi av Riks-konsertene reist både i India og Kina og spilt konserter. Hvordan var det?**

– I Kina var mange av skolebarna allerede kjent med den klassiske musikken. De behandlet oss som popstjerner, så det ble mye autografskriving. I India har de også en enorm respekt for musikere. Der syntes de det var rart at vi var så unge, for mange av musikerne som reiser rundt i India og spiller har holdt på i 40 år. De syntes også at vi spilte litt korte konserter, der

er det jo vanlig med flere timer lange såkalte raga-konserter. Et sted ville de absolutt at vi skulle spille «My heart will go on» fra Titanic som ekstranummer. Ingen av oss musikerne hadde spilt den før, men vi tok det på sparket og spilte den for 1.200 indiske barn. Det var en opplevelse jeg aldri kommer til å glemme!

– **Du er aktiv på sosiale medier. Hvordan er det å kombinere noe så gammelt som en blokkfløyte og barokkmusikk med samtidens uttrykk som Instagram?**

– For meg er det ikke «noe gammelt» over blokkfløyten – det er en helt naturlig og uunnværlig del av livet mitt. I sommer fikk jeg en fløytemodell fra tidlig 1700-tall, men den er bygget nå. Det finnes mange forskjellige typer fløyter, og jeg har vel mellom 25 og 30, tror jeg. Kanskje jeg burde telle!

– **Kommer det stadig flere unge blokkfløytister, eller er det en utrydningstruet art?**

– Det gjør det absolutt, jeg har elever og virkelig jobber med å fremme miljøet. I Oslo er vi tre stykker som underviser i blokkfløyte. I sommer var vi på én ukes turné med mine elever og kollega Svein Egil Skotte og hans elever. Det var veldig fint å vise elevene Italia, med mat og kultur og strender. Så hadde vi konserter i helt nydelige katedraler der vi spilte både norsk og italiensk musikk. Mange av elevene fikk minner for livet.

– **Dere spiller i mange kirker. Gjør det noe med din opplevelse av det religiøse?**

– Med Bach er det et veldig religiøst aspekt over nesten all musikken hans, så da er det ekstra bra inne i kirkerommet. Det finnes én solopartita for fløyte, og å spille den i den store akustikken som man bare får i en kirke føles veldig riktig.

I sommer presenterer Vårt Land reisemål som har inspirert kunstnere til å skape stor litteratur, musikk, billedkunst og arkitektur.

◊ IDAG: Broer og smug

◊ HVEM: Sophie Calle

◊ HVA: Suite Vénitienne

◊ HVOR: Venezia, Italia

FORFØLGELSEN: Den franske konseptkunstneren Sophie Calle fulgte etter en fremmed mann til Venezia, byen som danner vakrere kulisser for kunsten enn selv den mest begavede scenograf kan drømme om.

Som en usynlig skygge, fulgte Sophie Calle (bildet) etter en mann hun hadde møtt på fest i Paris gjennom smug og over broer i den vakre renessanse-byen.

Hun kaller ham Henri B., og bruker all sin energi på å følge etter den fremmede, uten at han skal oppdage henne. Tre år senere, i 1982, ga hun ut boken *Suite Vénitienne*, veneziansk suite, med bildene hun tok av ham under oppholdet.

Privatetterforsker. I boken beskriver hun hva hun så, hva hun gjorde, og alle tankene som raste gjennom henne da hun lekte privatetterforsker på oppdrag fra seg selv. Hvem var han? Hva skulle han? Calle forsøkte å forestille seg hvilken person denne fremmede var, hva han ville og ønsket seg, gjennom å følge etter ham.

Så er Venezia også det perfekte sted for et kunstnerisk mysterium. Byens gater er som en labyrint, og skøyerlystne venezianere har flere steder satt opp skilt som peker i feil retning, til full forvirring for turister på vei mot severdigheter som Markus-plassen, eller sukke-broen.

Døden i Venedig. Kanskje var Calle inspirert av et annet litterært kunstverk, nemlig Thomas Manns kjente roman *Døden i Venedig* (1912). Romanens hovedperson er en eldre mann, Gustav von

Aschenbach, som reiser til Venezia etter at han har fått en alvorlig sykdomsdiagnose. Der lar han seg fascinere av en vakker, polsk gutt, som han følger etter overalt i byen.

Når en koleraepidemi bryter ut i byen, planlegger Aschenbach å reise til fastlandet, men blir værende. Han klarer ikke å fri seg fra den fengslende fascinasjonen han utvikler for den unge gutten. Til slutt dør han av sykdom på stranden på naboøya Lido, en 18 kilometer lang sandbanke, som tidligere huset de gamle venezianske dogene.

Hvordan gikk det så med Sophie Calle som detektiv? Vel, hun ble oppdaget av den fremmede, som svarte med å ta bilder av Calle mens hun spionerte på ham.

DETEKTIV: Som en usynlig skygge, fulgte kunstneren Sophie Calle etter en mann hun hadde møtt på fest i Paris gjennom smug og over broer i Venezia.

Foto: Pixabay